

เพชรสีเพลิง

บทที่ 50

ความเงิบและว่างเปล่าที่พบเมื่อกลับมาถึงบ้านทำให้สหัส เฉลียวใจ เขาบอกมารดาว่า

“แม่รออยู่ที่นี้ก่อน ถ้าผมไม่ออกมา แม่ขับรถออกไปเลย”

เรื่องที่ได้รับฟังมาก่อนทำให้นางละมุนไม่ซักถาม ขยับเข้านั่ง แทนที่ลูกชาย อย่างเตรียมพร้อม มองร่างสูงใหญ่เดินเข้าไปในบ้าน พลังสงเสียงเรียกน้องสาว “สุภัก สุภัก”

สหัส ชะงักเมื่อเปิดประตูแล้วเห็นผู้หญิงสามคนเกาะกันอยู่ที่มุมห้อง สีหน้าซีดเผือดหวาดหวั่น ใบหน้าและเนื้อตัวบอกให้รู้ว่าถูกทำร้าย สินทพ นอนเหยียดยาวไร้สติ ดูบาดเจ็บซ้ำชอกไปทั้งตัวเช่นกัน

ภัสสรที่มีใบหน้าซ้ำ สีหน้าตื่นตระหนกจ้องมองรอคอยอยู่ริบสันหน้าห้าม ในทันที่นั้น ร่างหนึ่งก็กระกระโจนเข้าไปทางด้านหลัง สหัส กระทุ้งข้อศอกเข้าไปด้วยสัญชาติญาณ อีกฝ่ายสงเสียงร้อง แต่ยั้งรัดคอแน่นไม่ยอมปล่อย

ชายอีกสองคนกรูกันเข้ามา กำปั้นหนักๆ รุมซัดใส่ ทำให้ชายหนุ่มชวดเซ แม้จะสวนออกไปจนอีกฝ่ายผะหงาย แต่คนสามคนที่จู่โจมเข้าหาพร้อมๆ กันได้เปรียบกว่า ที่สุดเขาก็ถูกรวบตัวไว้

มือและเท้าของคนที่มีเปรียบกระแทกซ้ำไม่เลือกที่ พวกผู้หญิงที่โอบกอดกันได้แต่ร้องหวีด พอถูกปล่อย ร่างสูงหนักก็ทรุดลงไปคุกเข่าอยู่ที่พื้น ปลายกระบองปืนถูกจ่อเข้าที่ขมับของชายหนุ่ม ภัสสรกรีดเสียงร้อง “อย่านะ..!”

เสียงรถกระบะที่กระซกแรงเครื่องจากไปทำให้ผู้บุกรุกไหวตัว ทำท่าจะไปตาม “มีคนหนีไปได้”

“ช่างมัน” อีกคนเรียกไว้

“เดี๋ยวมันไปพาใครมาล่ะ”

อีกฝ่ายพยักหน้ามาที่สหัส “มัดมือมันไว้”

สหัสหมดหนทางต่อสู้อำนาจปล่อยให้อีกฝ่ายกระซกมือไปมัดไขว้ไว้ด้วยกันทางด้านหลัง เขามองสตรีทั้งสามอย่างกังวล ทุกคนมีร่องรอยว่าถูกทำร้าย ปันรสีที่เจ็บอยู่แล้วดูจะเจ็บหนักกว่าใคร สีหน้าซีดเผือดพึงทรุดอยู่กับไหล่ของน้องสาวอย่างหมดแรง

“ทุกคนเป็นอะไรหรือเปล่า คุณสัมผัสเป็นยังไงบ้าง”

“พวกมัน...” เสียงแหบโหยพยายามจะตอบ ใบหน้าซีดเผือดเจือสีเขียว

“นี่มันจะตายอยู่ก่อนแล้ว” ชายที่ถือปืนเยาะหยัน

ภัสสรที่กอดประคองพี่สาวจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างเคียดแค้น

“พวกแกได้แต่รังแกผู้หญิง”

“อีนี่ยังทำเป็นเก่ง อยากเจออีกหรือยังงัย”

พุดพลาเงือมือปราดเข้าใส่ เสียงหัวตวาด “อย่านะ..!”

ทำให้ร่างหยาบใหญ่หยุดชะงักหันมาถามว่า

“ทำไม หรือว่ามีอยากจะโดนเอง”

“จะทำอะไรก็ทำกับคนตัวเท่าๆ กัน อย่าไปยุ่งกับผู้หญิง”

“อ้อ มีไม่ต้องกลัว ประเดี๋ยวกูเล่นกับมึงแน่”

“พวกนายต้องการอะไร จะเอาอะไรก็เอาไปเลย”

“ก็เอามาซิ ฉันทักแค่มาเอาของ ได้แล้วก็จะไป ไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายใครเลย”

สินทพที่นอนอยู่กับพื้นสงเสียงครวญครางขยับตัว เขามีอาการเหมือนสลักแล้วก็ไอเอาเลือดสดๆ ออกมา

สุภักร้องอุทาน ทำอะไรไม่ถูก

ภัสสรร้องว่า “นี่หรือไม่ได้จะทำร้ายใคร”

คนที่ยืนจังก้าหันขวับ

“สร...” สหัสเรียกแล้วสันหน้าห้าม

หญิงสาวจ้องมองดวงตาในใบหน้าเหี้ยมกร้านของคนที่ยืน

ตระหง่านแล้วก็จำต้องนิ่งด้วยความหวาดหวั่น จับปวดรวดราวไปทั้งตัวเพราะโดนลงมือลงไม้มาแล้วไม่น้อยกว่าใคร ก่อนที่ชายหนุ่มจะกลับมาถึง เธอเองกางกั้นรับมือทำอีกฝ่ายแทนปันรสี ไม่อย่างนั้นปานนี้พี่สาวอาจจะมีอาการสาหัสกว่านี้เพราะทนพิษบาดแผลภายในไม่ไหว

ปัทมศรีซบลงมาอย่างหมดกำลัง กระซิบปรามว่า

“เงียบๆ ไว้”

ชายที่ถือปืนสั่งเพื่อนว่า “มึงไปเอารถมา”

ร่างใหญ่วูบออกไปทันที

เขาหันมาหาสหัส “เออละ เพชรนั้นอยู่ที่ไหน”

ชายหนุ่มนิ่ง

เมื่อไม่ได้คำตอบ ร่างหยาบจึงกระแทกเท้าเข้าไปใส่ พวกผู้หญิงกรีดร้องเมื่อร่างของชายหนุ่มผู้เป็นที่รักกลายเป็นกระสอบทรายให้อีกฝ่ายกระแทกมือเท้าเข้าไปใส่สลักับคำถามคาดคั้น ภัสสรน้ำตาตกลงตาร่ำร้องว่า

“หยุดได้แล้ว... พอแล้ว...”

ฝ่ายนั้นไม่สนใจ ยังคงคาดคั้นถามชายหนุ่ม

“ของอยู่ที่ไหน มึงจะบอกหรือไม่บอก”

หญิงสาวร้องว่า “ไม่มีใครรู้หรอกว่าพวกแกพูดถึงอะไร ไม่มีใครมีเพชรนั้น”

“ประเดี๋ยวก็ต้องมีคนรู้”

ชายหนุ่มที่กองอยู่กับพื้นพุงกายขึ้นมาด้วยอาการหายใจติดขัดบนใบหน้ามีเลือดซึมออกมาหลายแห่ง บาดเจ็บแต่ก็ยังฝืนแสดงความเข้มแข็ง สบตาแม่สาวปากแงงดูๆ ไม่ให้ส่งเสียง

รถกระบะปิกอัพถูกขับมาจอดตั้งเอี้ยด แล้วเจ้าคนขับก็ย่ำเท้าโครมๆ กลับมาสวมทบ มองชายหนุ่มแล้วก็ยิ้มสะใจ

“ว่า ลูกพี่ส누คนเดียวไม่รอกันเลยนะ”

“เฮ้ย เวลาสนูยังมีอีกถมเถ หรือมึงจะจัดการกับนังคนปากดีคนนี้ให้มันคายความจริงออกมาแทนกู”

ชายนั้นหันขวับเข้าหาหญิงสาวด้วยดวงตามันวาบ ภัสสรสะดุ้งสุดตัว

“ฉันไม่มีความจริงอะไร ไม่รู้ว่าของที่พวกแกต้องการอยู่ที่ไหน”

อีกฝ่ายไม่ฟังเสียง ปราดเข้ากระซางเธอขึ้นมา ภัสสรร้องหวีดขณะที่ปัทมศรีที่ยิ่งบอบช้ำเพราะโดนมือไม้หยาบกรำหนักเฉียวเชิญทรมาณเมื่อครู่ก่อนจนทรุดลงไปนอนอย่างไร้เรี่ยวแรง ได้แต่มองตามด้วยประกายตาแตกซ่าน รู้สึกใจหวิววิบๆ แทบจะขาดรอน

“ปล่อย...!” ภัสสรดิ้นรนสุดกำลัง

สหัสที่ทรุดอยู่ติดตัวกระโดดเข้ากระแทกอีกฝ่ายจนล้มลงไปทั้งคู่เพื่อนอีกสองคนปราดเข้ามากระซางเขาออกไปแล้วกระแทกมือเท้าเข้าไปใส่ไม่เลือกที่จมนร่างหนาได้สัดส่วนที่เคยแข็งแรงงอไปมาอย่างไร้ทางต่อสู้

ภัสสรได้แต่กรีดเสียงห้ามปรามให้

ชายคนหนึ่งกระซางคอชายหนุ่มขึ้นมา ตะคอกถามว่า

“มึงเป็นคนเอาของไปใช่ไหม”

ชายหนุ่มกลักริ้นความเจ็บปวดมองตอบ “ปล่อยพวกผู้หญิง... แล้วฉันจะพาแกไปเอาของ...”

“จริงหรือ... พอปล่อยแล้วมึงก็ตูกตีกอีก กูไม่เชื่อมึงหรอก”

ในใบหน้าบอบช้ำที่มีเลือดไหลซึมตรงนั้นตรงนี้ ประกายตาเขายังแกร่งกร้าว

“ฉันจะให้ของหลังจากพวกผู้หญิงปลอดภัยแล้วเท่านั้น แต่ถ้าพวกเขาเป็นอะไรไป นอกจากพวกแกจะไม่ได้ของนั้นแล้ว ฉันจะตามล่าพวกแกจนกว่าจะตายกันไปข้างหนึ่ง”

“มึงมีของจริงๆ หรือว่าหลอกกู”

“คิดว่าใครเป็นคนเปิดตู้เซฟนั่นล่ะ”

“แล้วตอนนี้มันอยู่ที่ไหน”

“ฉันให้เพื่อนเอาไปซ่อนไว้ ถ้าฉันไม่ไป เขาก็ไม่มีวันจะออกมาพบพวกแก”

“ที่ไหน”

“มีวัดเก่า... ใกล้น้ำตก... ที่บนเขาทางด้านโน้น”

อีกฝ่ายมองนิ่ง ก่อนจะถอยออกมาหยิบวิหยุดติดตื้อขึ้นมาจดหาสัญญาณ อีกครู่หนึ่งก็ส่งเสียงตอบโต้ ที่สุดก็ทำมือให้เพื่อนปล่อย ภัสสร

หญิงสาวน้ำตาเต็มหน้ากลาเข้าหา “พี่สหัส...”

“พี่ไม่เป็นไร”

“พี่สหัสมีของนั้นจริงๆ หรือ”

“สรถอยไปแล้วอยู่เฉยๆ...”

เธอถูกชายร่างใหญ่จับเสือกใส่ผลึกให้ออกห่าง พอหันมาก็เห็นดวงตาของคนร่างใหญ่ที่ถูกทำร้ายมองตามอย่างห่วงใย

ชายที่พูดวิทยุจบการสนทนา หันมาถามชายหนุ่มว่า

“เฮอะ มึงจะเอายังไง”

“ปล่อยพวกเขาทั้งหมด ฉันแน่ใจว่าพวกเขาปลอดภัยเมื่อไหร่จึงจะพานายไปเอาของ”

อีกฝ่ายทำสัญญาฉบับกับเพื่อนๆ แล้วดึงชายหนุ่มขึ้นมา

“ถ้ามึงยังตุกติก กูจะกลับมาแล่นังสามคนนี่เป็นชั้นๆ”

สหัส หันมามองเหมือนจะส่งลา... เมื่อถูกดึงแกมลากออกไป เขายังหันมามองอีกหลายครั้งในระหว่างที่ถูกผลึกบังจุดกระซางบ้างไปขึ้นรถ ภัตสรได้แต่มองตาม ร้องเรียก “พี่สหัส...” พลังร้องให้อย่างสิ้นหวัง ทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น เธอรู้สึกเหมือนหัวใจได้ถูกปลิดออกไปจากร่าง แล้วรถกระบะก็ถูกพาแล่นหายไปจากสายตา...

ผู้คนที่รุ่มล่อมป้อนคำถามทำให้หญิงสาวต้องหลับตาด้วยความเหนื่อยอ่อน เนื้อตัวเจ็บปวดร้าวระบม ถึงอย่างไรป็นศรีก็ได้รับการดูแลโดยนายแพทย์ที่ดีที่สุด แต่เพราะว่าสุภักพุดจาไม่รู้เรื่อง ทุกคนจึงมุ่งหาคำตอบจากเธอ

“พวกมันพาพี่สหัสไป พวกคุณต้องไปช่วยเขา” หญิงสาวรำร้องซ้ำๆ

“เราจะไป แต่คุณต้องให้รายละเอียดมากกว่านี้”

กว่านายตำรวจจะเริ่มสั่งการให้ส่งกำลังออกค้นหา ภัตสรก็แทบจะล้มฟุบ พอได้รับการปล่อยให้พักผ่อน หญิงสาวก็นอนหมดแรงบนเตียงคนป่วยซึ่งเป็นหนึ่งในห้องรวมที่ตั้งเตียงเรียงราย น้ำตาเธอไหลพรากนึกถึงคนที่ถูกพาตัวไปขึ้นรถ ปานนี้เขาจะเป็นอย่างไรบ้าง ยาและความอ่อนเพลียทำให้เธอหลับไปในที่สุด

หญิงสาวรู้สึกตัวในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น สิ่งแรกที่นึกถึงก็คือ สหัส เธอผวาจะลุกขึ้น พอพลิกตัว ร่างสูงโปร่งที่นั่งหลับอยู่ข้างเตียงทำให้งงงันวูบ ใบหน้าสะอาดสะอาดอันที่มีผิวสีอ่อนลึมตาขึ้นมามองชายหนุ่มขยับตัวลุกขึ้นมาจับแขนเธออย่างห่วงใย

“พี่โย...”

“สรเป็นยังไงบ้าง”

หญิงสาวร้องไห้ออกมา

มืออ่อนดิ่งศีรษะไปกอดไว้กับอก กระซิบปลอบ “ไม่เป็นไรแล้ว”

“พวกมันจับพี่สหัสไป.....”

ชายหนุ่มถอนใจเมื่อรู้ว่าเธอห่วงใครเป็นที่สุด “ตำรวจกำลังไปช่วยเขาแล้ว”

เธอได้แต่ร้องไห้.....

มือเท้าหายบใหญ่ที่กระแทกใส่ครั้งแรกแล้วครั้งเล่าทำให้ร่างหนาได้สัดส่วนที่เคยแข็งแรงต้องสะท้านงอไปมา โลหิตหยาดกระเซ็นจากปากและจมูกแล้วยังซึมจากแผลแตกบนใบหน้าและตามลำตัวหลายแห่ง สหัสกัดฟันสูดลมหายใจอย่างยากลำบาก พยายามรวบรวมสติไว้ดีที่สุด

“มึงถ่วงเวลามาทั้งคืน ที่นี้บอกมาได้แล้วว่าของอยู่ที่ไหนไม่อย่างนั้นกูจะเชือดมึงเป็นชั้นๆ”

“ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าถ้านายได้ของแล้วจะเอาไปให้เสียเผด็จ” เขากัดฟันถาม

“ไอ้ที่วอนจริงๆ มึงอย่าเสือกมาทำสงสัยโน่นนี่ถ่วงเวลาเลยะกูรับจ้างเขามาเอาของ ได้ของแล้วกูก็ต้องกลับไปรับค่าจ้างของกูขึ้นไม่เอาไปให้เสียจะได้ตามล่าจนกูอยู่เมืองไทยไม่ได้ซี”

“ของล้ำค่าขนาดนั้นพาพวกนายหลบไปอยู่ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น”

“มึงจะบอกหรือไม่บอก”

มือเท้าอีกฝ่ายวาดใส่ ชายหนุ่มที่ล้มกลิ้งบอบช้ำต้องยอมจำนน “เฮอะๆ ฉันยอมแล้ว”

ชายหนุ่มถูกจุดกระซางกลับไปขึ้นรถ ในระหว่างทาง มีการติดต่อตอบโต้กันทางวิทยุเคลื่อนที่แทบจะตลอดเวลา บอกให้รู้ว่า ใครบางคนกำลังติดตามความเคลื่อนไหวของพวกเขอย่างจืดจาง

วัดเก่าที่ถูกกล่าวอ้าง ไม่มีทางรถเข้าถึง รถปิกอัพจึงถูกจอดไว้ แล้วคนทั้งหมดก็ลงเดินเท้าไปตามทางธรรมชาติ รากไม้ใหญ่หน้อยแห่งทะลุดินขึ้นมาทางกันขวางหน้า ทางบางตอนต้องปีนป่ายพุนดิน

สูงขึ้นไปในท่ามกลางต้นไม้รกครึ้ม ตัววัดสร้างด้วยไม้เก่าผุพัง
ไม่มีวีแววว่าจะมีใครอื่นอยู่ในรัศมีของบริเวณ

“พวกมึงนัดกันยังไง”

“คอยตีระฆัง ถ้าเขาได้ยินก็จะรู้ว่าเป็นฉัน แล้วก็รีบมาหา”

เสียงระฆังดังแว่วครั้งแล้วครั้งเล่า ฝ่ายที่ผลัดกันตีระฆัง

คอยสอดสายตามองหาผู้ที่พวกตนรอคอย ขณะที่สัทสก็คอยแต่จะ
หาโอกาสหนี

ในอดีต เขาเคยตามมารับใช้หลวงตาซึ่งปลีกวิเวกมาปฏิบัติธรรม
ที่นี่หลายครั้ง ตอนนั้นยังมีชาวบ้านผ่านไปมา มีแม้กระทั่งโจรผู้ร้าย
หลบเจ้าหน้าที่บ้านเมืองมาซ่อนตัว

หลายปีก่อนเคยมีการปล้นฆ่าเกิดขึ้นที่นี่เมื่อมีคนหลงทางมาพบ
เสือล่าบากหลบทางการซ่อนตัวอยู่ ตั้งแต่นั้นมาที่นี่ก็กลายเป็นวัดร้าง
มีแต่คนร้ายเท่านั้นจะหลบมาพักอาศัย

สัทส หวังลมๆ แล้งๆ ว่าจะมีใครช่วยเขาจัดการกับเจ้าสามคนนี้

การรอคอยทำให้อีกฝ่ายหงุดหงิด หลายครั้งที่พวกมันกระซอก
ตัวเขาขึ้นมาแล้วเคียวเขี้ยวจะเอาคำตอบให้ได้

“เมื่อไหร่เพื่อนมึงจะมา มึงลูกเล่นกับกูหรือเปล่า”

ชายหนุ่มได้แต่ผัดผ่อน “ก็ฉันนัดกันแบบนี้แล้วจะให้ทำยังไง
เขาอาจไปที่ไหนชั่วคราว แต่ถ้าได้ยินเสียงระฆังก็จะมาแน่นอน”

มันสะบัดตัวกลับไปอย่างอารมณ์เสีย.....

เชือกที่มัดมือถูกขยับจนคลายตัวทีละน้อย

การรอคอยทำให้เจ้าคนร้ายงุ่นง่าน ที่สุดมันก็เดินดุ่มกลับมาหา
อย่างจะเอาเรื่อง พอถึงก็ยกเท้าจะกระแทกใส่ แต่แล้วร่างที่เคยตก
เป็นเป้าก็พลิกหลบ ฉวยไม้ไถล่มือได้ก็ฟาดออกไปสุดแรง

การต่อสู้ทำให้พรรคพวกอีกสองคนถลาเข้ามาทันที สัทส
กระโดดเข้าใส่ชายคนแรกจนล้มลงไปทั้งคู่แล้วก็พลิกตัววิ่งหนี มี
เสียงปืนดังไล่หลังหลายนัด เขาพาดตัวซุกซุนเข้าสู่ดงไม้

เจ้าคนทั้งสามถลาตามพลาถส่งเสียงสบถคำไม่หยุด

สัทสได้เปรียบที่ใช้ครึ่งหนึ่งของช่วงชีวิตวิ่งเล่นในป่า เมื่อยัง
เป็นเด็กเขาซุกซุนซอกซอนไปทุกที่ หลายครั้งที่ตามหลวงตาเข้าป่าลึก
เคยหนีหายไปซุกซุนจนหลง แล้วก็หาทางกลับเองได้โดยปลอดภัย
หลายครั้ง

ชายทั้งสองเดินผ่านที่ซ่อนของเขาไป ร้องสั่งเพื่อนอย่าง
หงุดหงิดว่า “มึงไปทางโน้น”

“เดี๋ยวได้หลงตายหา”

“มึงโตะเป็นควายแล้วยังหลงก็ให้มันรู้ไป”

อากาศมืดลงทุกที หลังจากเที่ยวหาเป็นเวลานานับชั่วโมงก็ยัง
ไม่พบ ชายหนึ่งก็ตะโกนบอกเพื่อนว่า

“เฮ้ย จะเอายังไงกันดีวะ กลับไปเล่นแม่กับน้องสาวมันเลยดีมัย”

ชายหนุ่มสะท้านเฮือก

เขาตัดสินใจหันกลับไปเผชิญหน้า

ชายทั้งสามตะโกนเรียกกันให้กลับไปที่รถ ร่างใหญ่ปืนปลาย
ลัดเลาะดักหน้า พอได้โอกาסקก็กระโจนเข้าใส่ชายคนหนึ่ง que เดินผ่าน
เข้ามาในเส้นทาง เสียงต่อสู้เรียกให้อีกสองคนหันขวับมา จำแนก
ทิศทางแล้ววิ่งตรงเข้ามาหา

ชายทั้งสองพบแต่ร่างที่ไม่ได้สติของเพื่อนนอนอยู่

เขากระชပ်ปืนในมือ ขบกรามพูดอย่างโกรธเกรี้ยว

“คราวนี้กูจะยิงมันให้กลิ้ง”

ร่างหน้าที่ปราดเปรียวกว่ากระโดดเข้าจู่โจมในระหว่างทาง
พร้อมกับหวดท่อนไม้หนาหนักเข้าใส่ชายคนหนึ่งตรงๆ ปืนในมือ
ของอีกฝ่ายดังลั่น สัทสเตะซ้ำ

ชายอีกคนหนึ่งหันขวับ เล็งปืนหมายที่ร่างของชายหนุ่ม
เปรี้ยง!!

เจ้าคนถือปืนสะดุ้งเฮือกชะงักงันสะท้านไปทั้งร่าง เลือดอุ่นๆ
ที่ไหลจากตัวทำให้มันงุนงง ปืนในมือหล่นลงกับพื้นแล้วร่างใหญ่
หยาบกร้านก็ล้มตาม

สัทสยืนงง

เขายิ่งงงหนักขึ้นเมื่อเจ้าของเสียงปืนปรากฏตัว

เผด็จ.....